

glad ved, at Samtalen af sig selv gled ind i et andet Spor.

I hans Forhold til Svigermoderen var der lidt efter lidt foregaaet en lykkelig Forandring. Af Hensyn til Inger havde han gjort sig megen Umage for at overvinde hendes Uvilje mod ham, hvad nu virkelig syntes paa Veje til at lykkes. Han havde opdaget, at hun satte Pris paa at blive underholdt, mens hun syede, og helst paa den Maade, at der blev læst højt af en eller anden Bog fra Læsetasken. Han havde nu en Timestid hver Eftermiddag foredraget nogle Kapitler af en af de saakaldte Skolelærerromaner, som var meget yndede der i Huset; og skønt Bogen ikke morede ham, fandt han efterhaanden Behag i disse Timer, hvor han hørte sin egen Stemme sammen med Lyden af Ingers og Svigermoderens flittige Naale og det hyggelige Smaabulder henne i Kakkelovnen.

Dagen efter Helligtrekonger rejste han tilbage til København. Han turde nu ikke længere være borte fra sit Arbejde, og desuden havde det igen taget en slem Vending med Hofjægermesterens Sygdom, der lod til at være af en meget alvorlig Karakter. Den sidste Dag tilbragte han helt og holdent i Præstegaarden, og ved Afskeden saae han for første Gang Inger rigtig bevæget. Hun havde tilslørede Øjne og blev ved at holde om hans Haand, som om hun daarlig kunde slippe